

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE TREINOVERVAL

N° 2743

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De treinoverval

HOOFDSTUK I

DE OVERVAL OP DE TREIN

Het was ongeveer elf uur in de avond, toen de sneltrein van Helmesdale naar Dornoch, beide plaatsen gelegen in het noorden van Schotland en op de oostkust van het graafschap Sutherland, door 'n bocht stoomde. Het was een donkere nacht en slechts nu en dan kon er een glimpje van de maan met moeite tussen de zware wolken doordringen.

Het was een sneltrein, die met een vaart van meer dan honderd kilometer per uur voortraasde en hij werd getrokken door een van die enorme lokomotie-

ven, die men ondanks de voortschrijdende electrificatie in Engeland nog veel ziet op de hoofdlijnen. De trein was tamelijk vol en de reizigers waren hoofdzakelijk zakenlui, die 's nachts wilden reizen, om bij het aanbreken van de dag, om ongeveer zeven uur in de ochtend in Londen te kunnen zijn.

In een eerste klasse coupé zaten twee heren, helemaal alleen, die er nog niet aan schenen te denken de slaapwagen op te zoeken.

De oudste had zich voor een plaats in

de slaapwagen laten inschrijven onder de naam Lord William Aberdeen, toen hij een paar uren geleden uit Kinbrace was vertrokken.

Maar de man, die hem zijn kaartje verkocht, zou waarschijnlijk heel vreemd hebben opgekeken, als men hem verteld had, dat hij het kaartje aan niemand anders had gegeven dan aan Lord Edward Lister, alias John Raffles, de langgezochte Gentleman-Inbreker, de persoonlijke vijand van de Londense Hoofdinspekteur van politie, Baxter.

En toch was deze elegant geklede reiziger, die daar zachtjes zat te praten met zijn metgezel, niemand anders dan de stoutmoedige avonturier, die al zoveel jaren Scotland Yard tot wanhoop had gebracht, door een reeks inbraken en diefstallen, waarvan vooral schatrijke mensen, bankiers, effectenhandelaars, maar meer nog woekeraars, geldschietters, chanteurs en bedriegers het slachtoffer waren geworden.

De jongeman die naast hem zat, was in het dagelijkse leven de sekretaris van Lord William Aberdeen.

Zijn naam was Charles Brand en hij had aan de meeste avonturen van Raffles deelgenomen.

Raffles en Brand keerden op die avond terug van een kleine inspectiereis naar een van de landgoederen van Lord Aberdeen in het noorden van Schotland, waarvan Raffles een tehuis voor bejaarde en behoeftige toneelspelers en beeldende kunstenaars had gemaakt.

Charles Brand had het zich gemakkelijk gemaakt en leunde achterover in de zachte kussens en zei :

— Het is jammer, dat wij niet overdag hebben gereisd.

— Dat zou ik ook zeker wel gedaan hebben, beste kerel, antwoordde Raffles, als ik niet wat haast had gehad om in Londen terug te komen. De streek is hier bijzonder mooi en het is eigenlijk zonde om in Schotland te reizen, zonder dat wij het landschap kunnen bewonderen. Apopos, waar zijn wij hier eigenlijk ?

— Niet ver van Brora. Wij moeten

er over een kwartier zijn, lijkt mij.

— Nu, Brora of iets anders, wij zien er toch niets van en ik zou je dus willen voorstellen onze slaapwagen maar op te zoeken, zoals de meeste andere reizigers ook al hebben gedaan.

Juist op dat ogenblik sloegen de remmen aan en begon de trein langzamer te rijden. De remmen knarsten en de lokomotief stootte 'n gillend gefluit uit.

— Stopt de trein in Brora ? vroeg Raffles.

— Niet volgens het spoorboekje.

— Dan misschien een onveilig sein ? Ik zal eens gaan kijken.

Hij stapte naar het raam toe, liet het neer en keek naar buiten. Algauw trok hij het hoofd weer naar binnen en zei schouderophalend :

— Ik zie een rood licht ; de trein zal wel moeten stoppen.

Inderdaad begon deze hoe langer hoe langzamer te rijden en stond eindelijk bijna helemaal stil.

Maar terwijl de reizigers zich nog afvroegen wat dit te betekenen kon hebben, klonken er plotseling in het donker een paar schoten, gevolgd door een schreeuw.

Raffles stond weer op en boog zich snel uit het portierraampje. In het begin kon hij totaal niets onderscheiden, maar toen ontdekte hij een zekere glinstering in de verte, die afkomstig moest zijn van de Strath Brora, de brede rivier waar de trein juist overheen had moeten rijden.

Hun wagon was de derde, van voren gerekend. Hij kon de lokomotief niet zien, maar wel leek het hem, alsof vlak bij de machine, in de duisternis zich enige gedaanten bewogen.

Plotseling flitste een vuurstraal, dadelijk gevolgd door een schot.

— Maar voor den duivel, het is een treinroof in optima forma, riep Raffles uit, terwijl hij het hoofd snel terugtrok en zijn revolver te voorschijn haalde.

Brand had zijn souper onmiddellijk in de steek gelaten en had de coupé aan de andere kant verlaten, om in de lange gang een van de raampjes te

openen, om naar buiten te kunnen zien.

Hij merkte dat bijna alle coupés verlaten waren; verreweg de meeste reizigers hadden hun bed al opgezocht.

Voor aan de trein klonk gerammel van kettingen en daarboven uit nogmaals een snerpende kreet, dadelijk gevolgd door een tweetal schoten.

Een conducteur kwam nerveus door de gang van de wagen lopen en liep in zijn haast Brand bijna van de been.

— Wat is er aan de hand, conducteur? riep Brand opgewonden.

— Ik weet niet precies wat het is, mijnheer, maar het is niet veel goeds. Het moet op de goudzending gemunt zijn.

— Een goudzending? vroeg Raffles verbaasd, die zich bij de twee mannen had gevoegd.

— Tien kisten met gouden baren, tot een waarde van bijna een half miljoen pond sterling en het eigendom van de Bank van Engeland, die door haar filiaal in Thurso werden verzonden.

De man holde verder, waarschijnlijk om haastig de slapende passagiers te wekken.

— En moeten wij dat toestaan? riep Brand uit.

— Het zal wel een beetje te laat zijn, om dat nog te beletten, antwoordde Raffles.

Hij had het portier geopend en sprong uit de trein. Het was intussen stil geworden, maar plotseling gebeurde er iets dat Raffles sterk ongerust maakte. De trein begon heel langzaam achteruit te rijden. Maar de lokomotief braakte een rookwolk uit en reed nu met donderend geweld over de ijzeren brug, die over de Strath Brora is geslagen en met het goud in de donkere nacht, terwijl nu en dan een schot klonk... Het lawaai, dat de vluchtende lokomotief veroorzaakte, werd hoe langer, hoe onduidelijker... misschien vochten de treinbandieten nog met de beambten die in de wagen hadden meegereld.

Raffles was snel weer op de treeplank gestapt van de langzaam achteruit rollende trein. Hij had dadelijk begrepen wat er gebeurd was. De remkoppeling was losgedraaid, of misschien wel zonder meer losgebroken toen de lokomotief met de goederenwagen alleen verder ging en daar de spoordijk hier ter plaatse een zwakke helling vertoonde, om het niveau van de brug te bereiken, kon het niet anders of de zware trein moest, als gevolg van de wet van de zwaartekracht weer terugrollen. Eerst g'ng het langzaam, bijna onmerkbaar, maar al gauw zou de snelheid toenemen en tenslotte zou de onbestuurde trein met razende vaart voortstuiven en te pletter lopen op de goederentrein, die ongeveer twintig minuten na de sneltrein het station van Helmsdale verlaten had...

In een ommezien had Raffles het grote gevaar, dat de reizigers bedreigde doorzien. Er moesten onmiddellijk maatregelen genomen worden, voor de trein zo'n vaart had, dat er aan redden niet meer te denken viel. Maar wat te doen, nu de luchtdrukrem vernield was?

Op hetzelfde ogenblik liep de conducteur weer voorbij, bleker dan zoëven, want ook hij had het vreselijke gevaar begrepen.

Raffles greep hem bij de arm en vroeg kortaf:

— Zijn er geen handremmen aan de wagens?

— Op twee wagens maar, mijnheer, op de achterste passagierswagen en op een van de bagagewagens.

— Zijn er remmers op die wagens?

— Nee, dat gebeurt nooit bij passagierstreinen.

— Dan gaan wij naar de remhuisjes. Het is onze enige kans.

— Maar aan het begin en het einde van de trein zijn geen D-wagens! riep de conducteur. U zult over de daken moeten klimmen.

— Dan doen wij dat, riep Raffles vastberaden. Vooruit Charles! Jij nu, neemt de voorste wagen, ik zal naar achteren gaan en maak om Godswil voort.

want de trein begint hoe langer hoe meer vaart te krijgen.

De mannen renden in tegenovergestelde richting weg. Raffles moest de langste weg afleggen en hij holde als een haas door de gangen, tot hij niet verder kon, daar hier de rij D-wagens ophield. Hij opende de deur van de harmonica en stapte op het kleine platform, dat onder zijn voeten trilde en rammelde.

Op een meter afstand zag hij de kleine ijzeren ladder, die langs de achterkant van de achterste wagon, die nu de voorste was geworden, van tussen de buffers tot bij het gewelfde dak liep.

Raffles deed nog één stap en sprong toen met een zwaai over de buffers heen op de ijzeren ladder. Hij beklom ze zo snel hij kon en kroop op het dak van de schuddende en schokkende wagon. Aan de andere kant van het dak was het remmershuisje. Op handen en voeten kroop Raffles over het dak van de wagon naar dat huisje toe en richtte zich op. Een kreet ontsnapte hem.

Daar, in de verte, glinsterden twee vurige ogen in de duisternis... het waren de lantaarns van de lokomotief, die de zware goederentrein trok. De trein kon zich op nauwelijks 4 kilometer afstand bevinden en een botsing was onvermijdelijk, als men er niet heel gauw in slaagde de trein tot stilstand te brengen.

Toch voelde Raffles aan het trillen van de wagon dat de onbestuurde trein niet helemaal vrij liep; Brand had zeker zijn doel al bereikt en de rem aangedraaid.

Raffles aarzeldé geen sekonde. Hij klom in het huisje, greep de rem en draaide haar uit alle macht aan. Direkt voelde hij, dat de vaart verminderde, maar nog steeds gleed de trein snel van de helling omlaag en wanneer de machinist van de goederentrein niet gauw merkte, dat zijn lijn niet vrij was, dan was een ramp niet te vermijden.

Raffles liet de rem in de stand staan, waarin hij haar zover mogelijk had aangedraaid, klom uit het huisje, liet zich

plat op het dak van de wagon vallen en keek over de rand. Volgens het voorschrift hing de lantaarn met het rode glas op haar plaats. Dat was een geruststelling, maar zou de machinist van de goederentrein tijdig merken, dat het rode licht zich niet verwijderde, maar op hem toekwam?

Raffles bedacht zich niet langer. Hij zwaaide zich over de rand en begon de smalle ladder af te dalen, die zich ook aan deze kant van de wagon bevond. Zich met één hand aan de onderste sporten van de ladder vast houdend, de voeten steunend in de zware koppelhaak, lichtte hij met de vrije hand de lantaarn van de haak en begon die langzaam heen en weer te zwaaien.

Op dat ogenblik merkte de machinist daarginds blijkbaar het gevaar. De stoomfluit gilde, er klonk een oorverdovend geraas van knarsende wielen, die door de remmen werden gegrepen en de trein minderde direkt vaart, geholpen door de helling van de spoordijk. Toen, terwijl er nauwelijks vijftig meter afstand tussen de beide treinen was, gaf de machinist tegenstoom en de goederentrein begon achteruit te lopen.

Maar nog altijd liepen de wagons van de personentrein iets harder en even later hadden zij de goederentrein ingehaald.

Raffles was razendsnel weer naar boven geklauterd en de schok, die hij te verduren kreeg, toen de buffers met een klap op elkaar stootten, had hem bijna van het dak van de wagon geslingerd, maar toen stond de trein ook stil, gelijk met de goederentrein.

Intussen had de ruwe schok hevige schrik teweeg gebracht onder de reizigers, die, sommigen in pyjama, de personentrein verlieten en luid schreeuwend heen en weer liepen, op gevaar af te worden gegrepen door de trein, die een kwartier later van de tegenovergestelde richting moest komen.

De conducteurs wisten, niet zonder moeite, wat orde te scheppen in de chaos en toen werd er beraadslaagd wat er gedaan moest worden om uit deze ge-

vaarlijke toestand te raken.

Het dichtstbijzijnde station was een half uur rijden verwijderd. Men besloot echter naar het stadje Loth te telegraferen. Maar toen de telegrafist contact probeerde te krijgen, ontdekte hij, dat de telegraaflijn was doorgesneden. Er bleef dus niets anders over dan dat men zou proberen terug te rijden, met de lokomotief in het midden. Tien minuten verder was een zijspoor, waar de goederenwagens op gerangeerd konden worden.

Niet zonder moeite kreeg men de reizigers weer in de coupé's, de stoomfluit gilde, langzaam begonnen de wielen te draaien en de geïmproviseerde trein stoomde terug.

Nadat alle goederenwagens op het zijspoor waren gerangeerd, kon de tocht sneller worden voortgezet, daar er voor vijf uur in de morgen op de lijn naar Londen geen treinen meer zouden lopen. Om half twee werd Loth bereikt, waar het stationspersoneel, bestaande uit drie koppen, niet weinig geschrokken was, over deze nachtelijke verschijning van

de passagierstrein.

Er werd direkt om een hulplokomotief getelefoneerd naar Helmsdale, want de draad tussen deze plaats en Loth bleek nog intact te zijn.

Daar er in de grote plaatsen meestal een hulpmachine onder stoom staat, duurde het geen kwartier of de grote lampen van een zware lokomotief werden zichtbaar en even later reed het gevaarte dreunend het kleine station binnen en werd direkt voor de personen-trein gerangeerd.

De lokomotief van de goederentrein was alweer vertrokken, om de goederenwagens, die op het zijspoor waren gereden, te gaan ophalen.

Maar in die tussentijd had men op het kleine station van Loth niet stilgezeten. Langs een grote omweg was men er in geslaagd, telefonische verbinding te krijgen met Brora en onmiddellijk werden in die plaats de spoorwegautoriteiten en de politie op de hoogte gebracht van de overval, waarna dadelijk 'n kleine inspektieploeg werd uitgestuurd, om de lijn te gaan verkennen.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES LAAT HET ER NIET BIJ ZITTEN

Het begon in het oosten al iets licht te worden, toen de sneltrein, die zijn reis zo onverwacht had moeten afbreken, opnieuw op weg ging, maar nu met heel wat minder reizigers, want een aantal van hen was zo bang geworden door wat er gebeurd was, dat zij er de voorkeur aan gaven enige uren in het kleine Loth te blijven, totdat het volop dag zou zijn.

De reis ging dus weer verder en de krachtige machine trok de wagons in snelle vaart over de rails.

Maar bij de brug over de Strath Brora gekomen, remde de machinist de trein iets af omdat hij nog geen rapport ontvangen had, dat de lijn veilig was. De brug was echter vrij en de trein reed er langzaam overheen. Aan de overkant van de rivier echter stond het sein op onveilig en de machinist moest stoppen.

Daar op ongeveer een kwartier rijden van Brora, stond een lokomotief op de rails, met de tender en daarachter de noodlottige goederenwagen waarvan de kostbare inhoud zo sterk de belangstelling had gaande gemaakt van de treinbandieten.

De schurken hadden de stoomkleppen gezet, en tevens de deur van de vuurhaard, waardoor de druk gauw zo aanzienlijk was gedaald, dat het zeker nog enige tijd zou duren, alvorens er nieuwe stoom kon gemaakt worden.

Een machinist, die met een kleine inspektieploeg was neergekomen, was

al doende de vuren van de in de steek gelaten machine weer op te stoken. Naast het spoor waren enige mannen druk bezig met draagbaren voor het inladen van de gewonde treinbeambten.

Raffles die zich uit het portier gebogen had, zag dit alles uit de verte. Hij wenkte Brand en beiden stapten uit de coupé op het spoor en liepen tussen de dwarsliggers snel naar voren.

Raffles en Brand vonden daar een twintigtal mannen die gekomen waren met een platte, open goederenwagen, door een elektrische trolley getrokken.

Raffles en Brand konden nu de hele omgeving rustig opnemen. Achter hun rug stroomde de Strath Brora met haar welige oevers. De spoordijk was hier vrij hoog en aan de linker kant strekten zich weilanden en bossen uit.

Toen wijdde Raffles zijn aandacht aan de goederenwagen, waarin het goud vervoerd was. Zoals hij wel dacht, was het een geblindeerde wagen, die stevig gesloten moest zijn geweest. Het slot was echter ruw vernield, waarschijnlijk door een koevoet of een sterk breekijzer. Voor de rest was er niets aan te zien, geen kogelgat, geen versplinterd hout.

Er kwam net een brancarddrager voorbij en Raffles hield hem even staande, vragende :

— Er zijn toch geen slachtoffers gevallen, mijnheer ?

— Ik ben bang van wel, mijnheer, antwoordde de man, tikte aan zijn pet en ging snel verder.

Ook Raffles en Brand liepen een twintigtal meters verder, om de lokomotief heen en liepen net de inspekteur van politie in zijn armen, die zich door de hoofdcondukteur van de trein het geval nog eens liet uitleggen, voor zover deze beambte er zelf van op de hoogte was.

De hoofdcondukteur, die net klaar was met zijn verhaal en Raffles en Charles had zien aankomen, riep uit :

— En dit zijn de beide heren, inspekteur, waar ik het net over had. Aan hen hebben wij het behoud van de trein en misschien van een paar dozijn mensenlevens te danken.

— Dan zijn de reizigers u wel heel veel verplicht, mijnheer, zei de inspekteur. Kunt u zelf mij misschien iets naders meedelen ?

— Ik denk niet veel meer dan de hoofdcondukteur zelf, inspekteur, antwoordde Raffles. Maar u zult mij integendeel misschien wel kunnen zeggen of er al enig spoor van de daders gevonden is ?

— Hoe zou dat nu kunnen mijnheer, wij zijn nauwelijks een half uur ter plaatse, antwoordde de inspekteur. Mijn mannen zoeken momenteel de omgeving af, maar ik betwijfel sterk of zij enig resultaat zullen boeken.

— Waarom denkt gij dat ?

— Omdat wij hier maar een paar kilometers van de kust verwijderd zijn. Wanneer de bandieten daar bijvoorbeeld in een van de talrijke inhammen, een klein vaartuig klaar hadden liggen, dan hebben zij ruimschoots tijd genoeg gehad, om zich daarmee uit de voeten te maken.

— Natuurlijk hebt u met die omstandigheid rekening gehouden.

— Dat spreekt van zelf. Ik heb naar de voornaamste kustplaatsen geseind en daar zal men nu politieboten uitzenden, om het westelijke gedeelte van de noordzee af te zoeken. Ik moet echter wel zeggen, dat onze kansen slecht staan, want zij hebben een voorsprong van minstens anderhalf uur op ons, en in negentig minuten kan men met een snelle motorboot een grote afstand

afleggen.

— Hebben zij alle kisten kunnen stellen ?

— Allemaal.

— Is er met politiehonden gewerkt ?

— Ook dat. Al meer dan een half uur bijna drie kwartier zijn er twee van de beste honden uit Brora op zoek. Ha, daar komt er net een van zijn tocht terug.

— Ik kom rapport uitbrengen, inspekteur.

— Wel Brown, nu al terug ? Heb je iets ontdekt ?

— De hond heeft mij regelrecht naar de kust gebracht, zonder links of rechts af te wijken, zonder een sekonde te aarzelen. Hij liep snuffelend een eindje het water in en toen jankte hij op een manier, die mij al genoeg zei : hij was het spoor kwijt.

— U ziet het, mijnheer, zei de inspekteur. Zij zijn natuurlijk in zee gestoken.

— Weet u met hoeveel zij waren ?

— Op zijn minst twintig man.

— Dan moeten zij ook een grote boot gebruikt hebben, of er is een gedeelte van de rovers op de kust achtergebleven.

Juist had Raffles dit gezegd, of een tweede rechercheur verscheen, die een vervaarlijke Duitse herder aan de lijn met zich meevoerde en die ook moest verklaren, dat zijn hond hem dwars door het bos, rechtstreeks naar de kust had gebracht en daar het spoor bijster was geworden.

Toen de beide rechercheurs echter wat dieper op de zaak ingingen, bleek het, dat de twee politiehonden hen niet naar dezelfde plek hadden gebracht, ongeveer twee mijlen van elkaar verwijderd.

— Dat zou er dan op moeten wijzen, dat zij zich gesplitst hebben en van twee boten hebben gebruik gemaakt, meende Raffles.

— Het zal wel zo geweest zijn, mijnheer, zei de inspekteur. Hoe het zij, ik zal doen wat ik kan, en meer kan men van mij niet verlangen. U moet mij excuseren, ik heb het erg druk.

De inspekteur tikte aan zijn pet en

ging verder, gevolgd door de twee te-
leurgestelde rechercheurs.

Daar de stoomspanning van de loco-
motief over tien minuten voldoende zou
zijn opgevoerd om de machine in be-
weging te brengen, zochten Raffles en
Brand hun coupé weer op, waarin zij
helemaal alleen zaten.

Terwijl Raffles in gedachten verzon-
ken naar buiten staarde, begon Brand:

— Dat is een gevoelig verlies voor
de bank van Engeland.

— Zij kan het wel hebben, antwoord-
de Raffles.

— Geloof je dat de bandieten zul-
len worden gepakt?

— Als zij handig zijn en niet te snel
van stapel lopen, dan zal de politie hen
niet zo gemakkelijk kunnen grijpen her-
nam Raffles. Maar het is het ongeluk
van vele dieven, dat zij er te vroeg toe
overgaan hun buit te gelde te maken
en de gouden baren worden natuurlijk
direkt herkend.

— Maar zij kunnen ze omsmelten.

— Zeker, maar het is niet gemakke-
lijk, klompen goud aan de man te bren-
gen, zonder achterdocht te wekken.

— Ik ben benieuwd, wat zij er te
Londen van zullen zeggen.

— Dat zullen wij in de krant wel
kunnen lezen, Charles. De Times of
Daily Express zal in Brora ook wel
komen.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg
Brand verwonderd. Wij reizen toch naar
Londen.

— Nee, beste kerel. Wij blijven in
Brora.

— Wat wil je daar in 's hemelsnaam
uitvoeren?

— Mijn veldtocht tegen de treinro-
vers beginnen.

— Ik had het direkt moeten weten.
Ik ben een ezel, dat ik het niet direkt
begrepen heb.

— Maar mijn beste Charles, ik kan
mij niet begrijpen, dat je eigen eerge-
voel je er niet tegen verzet, zonder
meer naar Londen terug te keren en
niet eens te proberen die kerels de over-

last, in te peperen die zij ons en ande-
ren hebben aangedaan.

— Maar zij hebben ons geen penny
armer gemaakt, Edward.

— Ik moet toegeven, zij hebben ons
geen geld afgenomen, maar zij hadden
ons iets kunnen afnemen wat nog wel
zo kostbaar is, ons leven. En denk eens
aan die baren goud, die nu in de handen
van die schurken zijn. Ik zou waarach-
tig niet rustig kunnen slapen, met het
idee, dat ik zelfs geen poging had ge-
waagd, hen die weer af te nemen.

— Maar Edward, dat is krankzinnig!
riep Brand uit. Wij weten absoluut niet
waar zij zijn.

— Wacht een ogenblik, antwoordde
Raffles. Er bestaat toch nog zoiets als
een telegraaf of radio en je kunt er
verzekerd van zijn, dat op dit ogenblik
naar alle haven-autoriteiten langs de
kusten van de landen al een telegram
is verzonden met verzoek, goed te letten
op alle verdachte vaartuigen, die de
havens binnenkomen.

— Maar zij kunnen de havens nege-
ren en op een stille plek van de kust
aan land gaan.

— De plaatsen, waar zoiets mogelijk
is met een motorboot van enige om-
vang zijn zeldzamer dan je denkt, Char-
les, en bovendien men sjouwt toch niet
cnopgemerkt met een vrij groot aan-
tal zware kisten. Nee, ik ben eerder van
oordeel, dat zij alleen vandaag zullen
blijven kruisen in het stilste gedeelte
van de Noordzee en dan vannacht zullen
proberen het goud ergens aan land te
brengen, op een plek, waar handlangers
op hen wachten.

— En hoe wil je die plek ontdekken?
vroeg Brand.

— Dat weet ik zelf nog niet precies.
Je ziet dat ik volkomen eerlijk ben. Maar
wanneer wij ons haasten en onze brave
Henderson zo snel mogelijk naar Brora
laten komen, dan is het, lijkt mij, niet
onmogelijk, te ontdekken waar de lan-
ding zal plaats vinden. Want wat een
politievaartuig niet kan, Charles, dat
kan een vliegtuig wel.

HOOFDSTUK III.

DE « DUIVEL DER LUCHT »

Er waren ongeveer twee uren verlopen na dit gesprek in de spoorweg-coupé.

Zij waren in Brora uit de trein gestapt en hadden een stevig ontbijt gebruikt in een van de restaurants aan de haven. Het was ongeveer acht uur toen zij dit restaurant verlieten en langs een van de voornaamste straten van de stad een van de buitenwijken opzochten. Ook deze hadden zij gauw achter zich gelaten en zij liepen nu op de prachtige strandweg, die Brora met Helmsdale verbindt.

Aan hun rechterhand strekte zich de Noordzee uit, die het rotsachtige strand beukte en links waren weilanden en weilige akkers zichtbaar. Een half uur verder ongeveer begon de beboste landstrook, die de bandieten door hadden moeten trekken om de kust te kunnen bereiken.

De twee vrienden liepen stevig door en na ongeveer een uur te hebben gelopen, bereikten zij de oever van de Strath Brora, die daar ter plaatse bijna honderd meter breed is. Nu en dan gleed een vaartuig op de rivier, zeewaarts, voorbij.

De beide vrienden waren op een van de banken gaan zitten, die langs de oever van de rivier stonden en richtten hun blikken naar de hemel.

Raffles had op zijn horloge gekeken en zei :

— Over vijf minuten moet hij er zijn.

— En hij zal er zijn, Edward, wees daar maar zeker van, zei Brand.

Maar ineens viel hij zichzelf in de rede en riep uit, terwijl hij met uitgestrekte vinger naar de lucht wees :

— Daar is hij al.

Inderdaad, hoog aan de diepblauwe hemel, zweefde een vliegtuig, dat uit zuidelijke richting naderde. Het toestel was nauwelijks groter dan een stip, maar naarmate het daalde en dichterbij kwam, werden zijn vormen duidelijker. Toen het op een hoogte van duizend meter gekomen was, begon het grote spiralen te beschrijven en vertoonde zich maar weinige tellen later als een sierlijk toestel, met 'n eigenaardig gevormd landingsgestel.

De wielen waren nog ingetrokken, maar er staken onderaan twee platte drijvers uit, waardoor het mogelijk was ook op het water neer te strijken.

De piloot scheen een ogenblik te aarzelen, steeg opnieuw, als om een beter uitzicht te krijgen, daalde opnieuw en streek toen in een sierlijke zweefval op het water neer, precies in het midden van de rivier en op geen drie honderd meters van de plek, waar Raffles en Brand zaten. De beide mannen stonden op en holden naar de oever, zwaaiend met hun hoeden.

Door de vaart gleed de machine nog ruim honderd meter door met stilstaan-

de motor. De piloot wist zodanig met het richtingroer te manoeuvreren, dat hij de machine tot op weinige meters van de lage oever bracht.

De piloot was in de machine overeind gaan staan en vertoonde zich nu als 'n ware reus met brede schouders, geweldige borst en de nek van een stier. Hij had een touw gegrepen en wist dit behendig om een kleine landingspaal te werpen, waaraan hij het toestel vastmaakte.

De reusachtige bestuurder van de machine was gewoon overboord gestapt en daar hij hoge lieslaarzen droeg, kon hij droogvoets de vaste wal bereiken, want het water kwam hem maar even over de knieën. Hij had zijn pet afgenomen en liep op Raffles toe, zeggende :

— Hier ben ik, mylord.

— En je bent geen minuut te laat, James, zei Raffles glimlachend. Ik wist wel, dat ik op je kon rekenen. Heb je gedaan wat ik gevraagd heb ?

— Zeker, mylord. De « Zeemeeuw » ligt op dit ogenblik in de haven van Berwick. Ik ben dadelijk met de trein terug gegaan, zodra ik de boot had ondergebracht en toen met de « Duivel der Lucht » opgestegen.

— Hoe lang heb je over de tocht gedaan ?

— Bijna drie kwartier, mylord.

— Goed zo. Nu, wij zullen geen tijd verliezen en direkt aan boord gaan.

En nu vertelde Raffles de reus in het kort, wat er die nacht was gebeurd.

— Hoeveel van die kerels zijn er, mylord ?

— Ik weet het niet precies, maar ik denk minstens twintig, James.

— Ze zijn natuurlijk gewapend ?

— Ja, met vuurwapens.

— We zullen het wel klaarspelen, mylord.

— Heb je wat levensmiddelen aan boord ?

— Voor drie personen en voor twee dagen.

— Dat zal wel ruimschoots voldoende zijn, riep Raffles uit. Vooruit vrienden, laten wij geen tijd verliezen.

Zonder iets te zeggen tilde Henderson Raffles op zijn schouder met evenveel gemak als hij het een kind van een jaar zou hebben gedaan, waadde met hem door het water en droeg hem naar de machine, waar Raffles dadelijk achter de stuurknuppel kroop.

De reus keerde terug en bracht op dezelfde manier Charles Brand aan boord, waarop hij het touw van de meerpaal losmaakte en zelf voorzichtig aan boord van de machine klauterde, want hij woog bijna tweehonderd twintig pond, de brave kerel en hij wist hoe kwetsbaar een vliegtuig is.

Raffles en Brand trokken direkt de met bont gevoerde, leren jekkers aan, die zij in een van de bewaarplaatsen van de machine vonden, verruilden hun hoeden tegen de warm gevoerde vliegkappen.

Raffles wendde zich nog eens naar Henderson en vroeg :

— Is alles er, de kijker, de revolvers, alle andere dingen, die ik je heb opgegeven ?

— Alles is aanwezig, mylord. Ik geloof niet, dat ik iets vergeten heb.

— Vooruit dan maar.

Raffles draaide een paar knopjes om, drukte op de startknop en direkt klonk er een gonzend geluid, niet sterker dan van een elektrische naaimachine.

Hij luisterde even naar het regelmatige geluid van de elektromotor, knikte tevreden en schakelde daarop de schroef in. Deze begon te draaien, eerst langzaam, maar al gauw zo snel, dat de bladen onzichtbaar werden. De machine schoof over het water, luchtig als een libel.

Raffles draaide een klein knopje iets naar rechts en dadelijk werd de snelheid zo groot, dat de drijvers los van het water kwamen, toen het hoogteroor in werking werd gesteld. Een sekonde later was de « Duivel der Lucht » los van het water. Pijsnel schoot de machine in de blauwe lucht omhoog.

Raffles had aanvankelijk de loop van de rivier gevolgd, maar zodra hij de kust bereikte, koerste hij naar links en

bleef de grillige kustlijn van Schotland volgen. Brand had een kijker gepakt en boog zich zover mogelijk over de rand van de machine om de Noordzee af te zoeken.

Voor het ogenblik echter leverde het onderzoek heel weinig resultaat op, want op een hoogte van bijna drieduizend meter leken alle schepen wel kleine notedopjes en zelfs door de kijker viel er niet veel onderscheid tussen te zien.

Het was dus noodzakelijk dat Raffles de machine liet dalen en enige minuten later was de hoogte dan ook nog slechts weinig meer dan duizend meter.

Men vloog boven deze plek ver buiten de noordelijke scheepvaartroute, namelijk die van New-Castle naar Bergen, op de westkust van Noorwegen gelegen. Het verkeer was hier dan ook heel gering en aanvankelijk merkte Brand, die de kijker weer voor zijn ogen had gebracht, niets anders op als vissersvaartuigen, in een kring met een straal van verscheidene tientallen kilometers.

Van een motorboot of zoiets was nog geen spoor te ontdekken. Een enkele soortgelijke vaartuig had Brand door zijn kijker ontdekt, maar dat was een fraai jacht van minstens honderd dertig ton en op het dek kon hij duidelijk een gezelschap dames en heren zien, in het wit gekleed en die lui uitgestrekt lagen in gemakkelijke rieten stoelen.

Er was nog geen half uur verlopen of men had de Orkney eilanden ten noorden van Schotland achter zich gelaten.

Raffles had hier enige tijd rond gecirkeld, want deze eilandengroep, met haar talloze grote en kleine eilanden, haar honderden inhammen en baaien, haar grillige kustlijn, biedt gelegenheid in overvloed voor een niet al te groot vaartuig, om er ongemerkt een onderzoek te zoeken.

Toen was er weer een open plek in zicht gekomen en nu zweefde de machine boven de Shetlandse eilanden. Maar ook hier geen spoor van een verdacht vaartuig.

Toen ook het onderzoek van deze eilanden niet het minste resultaat opleverde, liet Raffles het toestel een grote kring beschrijven en zette opnieuw koers naar de Noordzee. Hier was het heel stil en slechts bij uitzondering vertoonde zich hier of daar een stoomtrawler.

Na een half uur liet Raffles de machine rechtsomkeer maken. Noordelijker dan de 62ste breedtegraad hoefde hij niet te zoeken, want zover hadden de treinbandieten met hun motorboot in die weinige uren onmogelijk kunnen komen.

Maar hij dacht er niet aan het onderzoek te staken. Geen plekje van de hele Noordzee mocht ondoorzocht blijven.

Het werd middag; de drie mannen gebruikten een eenvoudige maaltijd, die Henderson had klaar gemaakt met behulp van een elektrische kookplaat en al die tijd bleven hun ogen op de eindeloze oppervlakte van de golven gevestigd.

Het was omstreeks drie uur in de middag en de « Duivel der Lucht » vloog opnieuw ter hoogte van de Faroer, toen Brand plotseling een kreet slaakte.

Op de hier bijna totaal verlaten zee, had hij opnieuw het mooie, witte jacht ontdekt, maar nu was het niet meer alleen. Op een afstand van nog geen vijftig meter stevende een snelle motorboot, bijna zwart van kleur en blijkbaar uitgerust met een krachtige motor.

Een ogenblik bleef Brand verbaasd toekijken, in de mening dat de opvarenden van de zwarte motorboot straks de kisten met het goud zouden overladen op het veel grotere, witte vaartuig, waarvan de bemanning en de passagiers dus in het komplot zouden zijn.

Maar een paar sekonden later veranderde hij van gedachte, want op dat ogenblik klonk er een explosie, die zelfs hoorbaar was boven het rumoer van de snel ronddraaiende schroef. Men had van het roverschip af op het witte jacht geschoten.

HOOFDSTUK IV.

AAN BOORD VAN DE « MAY-FLOWER »

Raffles, die zijn aandacht bij de stuurknuppel had moeten bepalen, begreep niet direkt wat er gebeurd was, ofschoon ook hij het geluid van de explosie had gehoord. Maar Charles legde zijn hand op zijn arm, wees over de rand van de cockpit naar beneden en riep hem toen in het oor :

— De bandieten hebben die witte motorboot aangevallen. Zij willen zich zeker van dat schip meester maken op deze stille plek, waar zij geloven dat niemand hen ziet.

— Ik zal wel zorgen dat zij ons snel te zien krijgen, zei Raffles.

Met een korte beweging haalde hij het hoogteroer over en de « Duivel der Lucht » dook naar beneden als 'n arend, die zich op zijn prooi stort. De hoogte, die op dat ogenblik bijna tweeduizend meter had bedragen, verminderde in een ommezien tot nauwelijks vijfhonderd.

Waarschijnlijk was het vaartuig van de zeeschuimers voorzien van een klein snelvuurkanon, want voortdurend zag men een witte rookpluim ontstaan, gevolgd van een doffe, dreunende klap. Weldra echter hield het schieten op en aan het kielzog, dat de boot van de bandieten achter zich liet, was te zien, dat er met grote snelheid werd gevaren. Het duurde dan ook niet lang of beide vaartuigen lagen vlak bij elkaar. De zeeroovers enterden het witte jacht volgens de regelen der kunst.

Brand keek opgewonden door zijn kijker en merkte, dat de opvarenden van het witte vaartuig blijkbaar radeloos door elkaar liepen en niet wisten wat zij van deze overval op de Noordzee moesten denken.

— Zullen wij een beetje op die schurken paffen, mylord ? vroeg Henderson. Ik heb hier de geweren bij de hand.

— Nee, James, riep Raffles terug. Dat zou erg gevaarlijk zijn. Wij zouden op deze afstand evengoed de opvarenden van die witte boot als de rovers kunnen raken. Apropos, hoeveel zijn er ongeveer ?

— Ik tel er wel tien, schreeuwde nu Brand, wij moeten toch iets doen, Edward, wij kunnen toch niet toelaten dat zij die ongelukkigen zullen vermoorden en overboord gooien, om in het bezit van hun boot te komen.

Raffles antwoordde niet dadelijk. Hij begreep dat de vrees van Charles Brand maar al te gegrond was. Wanneer de bandieten zich inderdaad van het witte jacht wilden meester maken, dat veel groter en waarschijnlijk ook beter uitgerust was dan het hunne, dan zouden zij zich zeker ontdoen van de lastige getuigen van die overval en de opvarenden van het buitgemaakte schip tot de laatste man om zeep helpen.

Ofschoon de bandieten, evengoed als de opvarenden van het jacht de « Duivel der Lucht », die nu op geringe hoogte

boven hen cirkelde, moesten zien, stoorde eerstgenoemden zich daaraan niet het minste. Misschien waren zij van oordeel, dat het hun toch niet zou kunnen schaden, want zij bleven haastig doorgaan, een aantal kisten uit hun eigen vaartuig aan boord van het andere schip over te brengen, waarvan Brand de naam nu door de kijker duidelijk op de voorsteven kon waarnemen, het was de « May-Flower ».

— Maar dan is dat jacht het eigendom van de markies van Milford Haven, die geparenteerd is aan 't koninklijke huis! schreeuwde Brand opgewonden.

— Dat doet er niet toe ; het zijn mensen en wij zullen beletten dat er nog meer bloed vergoten wordt door die schurken, zei Raffles.

En met een behendige beweging liet hij de « Duivel der Lucht » nog meer dalen ; het toestel gleed neer op de oppervlakte van de golven, sterliel en licht als een meeuw en op nauwelijks een twintigtal meters afstand van de « May-Flower ». Raffles had er voor gezorgd, aan een andere boord neer te strijken, dan die, waarlangs het vaartuig van de treinrovers lag, zodat de bandieten hen niet direkt met hun revolvers onder vuur konden nemen.

Reeds terwijl de machine daalde, hadden Charles Brand en James Henderson hun zware vliegerjassen uitgetrokken en zich hun revolvers in een waterdichte leren holster op de heup gebonden.

Nauwelijks hadden de drijvers het water geraakt, of zij sprongen in de golven en zwommen met krachtige slagen naar de « May-Flower », terwijl Henderson de dunne kabel tussen zijn tanden hield, waaraan hij straks de machine zou kunnen vastmeren. Een tiental slagen brachten hen bij de valreep, waar zij als katten tegen op klommen.

Dit alles was zo vlug gebeurd, dat de bandieten nog nauwelijks goed en wel beseften wat er gebeurd was, toen Henderson in zijn volle lengte, druipend van het water, maar bereid tot daden, in hun midden stond. Hij liet zijn revol-

ver in de holster, maar koos als wapen een zware handspaak, die op de koekeek lag. Hij had het grote voordeel, dat de bandieten over het dek verspreid stonden, achter hem, voor hem en naast hem, zodat zij niet direkt van hun revolvers gebruik durfden te maken, uit vrees hun kameraden te raken.

Twee van hen kregen de handspaak op het hoofd, wat betekende dat hun rol minstens voor die dag was uitgespeeld. Een derde had een schedel, die zo hard bleek te zijn, dat de man weliswaar verdoofd op het dek in elkaar zakte, maar dat de handspaak tevens versplinterde. Dol van woede kwamen een paar bandieten aangestormd, het mes in de vuist en stortten zich op de reus. Deze schudde hen af, als de buffel het de tijger doet, die hem aanvalt, greep een van hen in de borst en smeed hem met een grote boog over boord.

Intussen had Brand ook niet stil gezeten. Hij had snel het meertouw aan een korvijsnagel vastgemaakt, zodat de machine niet kon afdrijven en zich daarna met animo in de strijd geworpen.

Het pleit was nu tamelijk snel beëindigd, want een paar heren onder de passagiers schepten moed en stortten zich eveneens op de bandieten, vol schaamte over hun passiviteit, nu zij zagen, dat twee mannen het tegen zeven of acht opnamen.

Er was namelijk één man in de motorboot van de treinbandieten achtergebleven, een tweede was naar de machinekamer gegaan, om daar de machinist met zijn revolver in bedwang te houden en een derde was naar de hut van de kapitein gegaan en had hem daar opgesloten.

En toen deze man de trap weer opkwam, die van de kapiteinshut naar het dek voerde, tuimelde hij er veel sneller weer af, neergeslagen door de vuist van Charles Brand.

De man in de boot had geprobeerd met zijn revolver de toestand weer ten gunste van de aanvallende partij te doen keren, maar hij slaagde er alleen

in een van zijn eigen kornuiten ernstig te verwonden en twee passagiers een schampschot te bezorgen. Toen hij zag dat de zaak verkeerd liep, probeerde hij snel de tros los te gooien, om helemaal alleen zijn heil te zoeken in de vlucht. Maar Henderson was hem iets te vlug af. De reus had al afgerekend met het handjevol bandieten, die in een erbarmelijke toestand over het dek verspreid lagen en wierp zich nu plat voorover op het lage dek, reikte met een hand over boord, greep de man in de motorboot in de kraag en sjoerde de hevig spartelende bandiet aan boord van de « May-Flower ».

— Hoe minder drukte, hoe beter het voor je is, vriend, voegde Henderson hem toe, terwijl hij hem eens goed door elkaar schudde. Laat die revolver nu maar los, want die heb je waarschijnlijk al leeg geschoten, anders zou je niet eens de strop waard zijn, waaraan je vroeg of laat wel eens zult bengelen.

De bandiet wierp een woeste blik om zich heen, zag zijn makkers kermend of bewusteloos op het dek liggen en deed het verstandigst wat in de gegeven omstandigheden mogelijk was, hij gaf zich gewonnen.

Het hele gevecht had nauwelijks tien minuten geduurd en het gegil der dames was eindelijk verstomd, tot grote voldoening van Henderson, die brommend verklaarde dat « vrouwlui » altijd maar schreeuwen voor niets.

De reus zelf had een ondiepe snee in de benedenarm en een schampschot aan de schouder opgelopen.

Intussen scheen de rover in de machinekamer van de strijd niets te hebben gemerkt, wat niet onmogelijk was, want het machineruim lag onderin het schip en de grote dieselmotoren draalden met grommend geraas door.

Het machinepersoneel bestond uit 3 man, een machinist, zijn assistent en een helper, voor het nazien en het smeren van de machine en het schoonhouden van de keurig ingerichte machinekamer. Maar zij waren ongewapend geweest en dan doen zelfs drie sterke, jon-

ge kerels niet veel tegen een zesloops-revolver in de hand van een man, die onverhoeds komt opdagen en de toestand weet te beheersen.

Maar Henderson, op een wenk van Brand, wist aan de heerschappij van deze bandiet, op even snelle als afdoende manier, een einde te maken. Hij liep naar de voorplecht, nam daar het kleine, sierlijke, blinkend gepoetste kanonnetje van het affuit, liep er mee naar de ijzeren trap, die naar de machinekamer voerde, zag daar de bandiet op de onderste trede zitten, met de revolver op het machine-personeel gericht en liet het kanonnetje op zijn hoofd vallen. Het sierwapentje woog niet meer dan hoogstens dertig kilo, maar de trap was tamelijk hoog, Henderson had goed gemikt en in ieder geval bleek het een afdoend argument te zijn, want de bandiet gaf geen kik, maar viel van de trap en bleef roerloos op de vuurplaat liggen. Henderson boog zich over de trapopening en riep naar beneden :

— Draait hem eens om, mannen, en kijkt eens of er nog leven in zit.

De hoofdmachinist liep op de bandiet toe, die voorover was gevallen, draaide hem op de rug en riep naar boven :

— Het is haast de moeite niet waard, mijnheer.

— Ik dacht wel, dat dat kanon te zwaar voor hem zou zijn, antwoordde Henderson meewarig.

De machinist bleef Henderson met de grootste verbazing aankijken, want hij kon zich nog niet voorstellen wat er daarboven was gebeurd.

De reus lichtte hem met enkele woorden over de toestand in en liep toen snel weer naar wat men het slagveld zou kunnen noemen, waar hij Brand in gesprek vond met een bejaarde heer, met een grijze puntbaard, die hij onmiddellijk herkende als prins Louis Alexander Mountbatten, markies van Milford Haven.

De reus wilde zich beschelden terugtrekken, maar de markies had hem al in het oog gekregen en wenkte hem dichterbij te komen. Henderson liep een

paar passen naar voren en stond daar in onbeweeglijke houding, terwijl hij de markies recht in het met rimpels doorploegde gezicht keek.

— U hebt u kranig geweerd, vriend, begon de markies van Milford Haven. Deze heer vertelde mij hoe u heet, hoe was het ook weer ?

— Grey, mylord, riep Charles Brand vlug uit.

— Juist Grey. Nu dan, vriend Grey, u hebt ons uit een zeer netelige positie verlost en dat weten wij allemaal te waarderen.

Vervolgens had de markies van Milford Haven zijn blikken op de machine gevestigd en keek naar Raffles die daar op zijn gemak achterover leunde, een sigaret rookte en naar de lucht keek, alsof de hele zaak hem in het minst interesseerde.

— U hebt mij nog niet kunnen vertellen, mijnheer, welk gelukkig toeval u hierheen bracht en wie de eigenaar van die machine is...

— Het is graaf Panhurst, mylord, ik ben zijn sekretaris Burns en dit is, zoals ik u al zei, de brave chauffeur Grey. Wij waren uit voor een pleziertochtje, wij hoorden het schieten en toen zijn wij natuurlijk te hulp gekomen.

— Maar dan zal ik het erg waarderen, als ik graaf Panhurst mijn dankbaarheid persoonlijk kan betuigen. Kan hij hier soms even aan boord komen ?

— Wel zeker, mylord, antwoordde Brand.

Hij zette zijn handen als een scheepsroeper aan zijn mond, liep op de lage verschansing toe en schreeuwde in de richting van de machine :

— Zijne Hoogheid verzoekt u aan boord te komen.

— Laat dan een sloep uitzetten, klonk het antwoord kalm.

Snel werd de sloep gestreken, die aan twee davits aan het achterschip hing en twee heren van het gezelschap stapten er in, om de eer te hebben, hun redder persoonlijk van de vliegmachine te halen. Een twintigtal slagen brachten het kleine vaartuigje naar de machine,

nog altijd vastgehouden door de lijn. Raffles stapte er in over, de boot roeide terug, hij beklom de valreep en stond een ogenblik later tegenover de markies van Milford Haven. Deze herhaalde tegenover Raffles zijn dankbetuigingen, waarnaar de Grote Onbekende met een vage glimlach om de lippen luisterde en zei toen :

— Het was mijn plan, mylord, een beetje te gaan kruisen om de kust van Noorwegen, maar ik zal dat plan nu moeten opgeven, want ik heb niet veel zin die bandieten als reisgezelschap mee te nemen. Ik wens, dat zij zo snel mogelijk in de handen van de Britse autoriteiten worden gesteld. Ook het gestolen goud moet naar Engeland worden terugggebracht.

— Ik heb een oplossing, riep de markies uit. Wat zou u er van zeggen, mylord, als u eens naar Aberdeen wilde gaan met uw machine, die de afstand zeker gemakkelijk in een half uur kan afleggen, om daar aan de politie te vragen onmiddellijk een boot naar deze plek te sturen, waar ik voor anker zal blijven liggen, tot men mij van dat goud en die gewonde kerels verlost.

— Die moeite kan ik u en mij besparen, mylord, zei Raffles, u hoeft maar een telegram te sturen.

— Maar ik zei u toch al, dat mijn marconist gewond is.

— Als dat alles is, mijn sekretaris is heel goed in staat, het toestel te bedienen, antwoordde Raffles, terwijl hij een snelle blik met Brand wisselde.

— Nu, dat is prachtig, riep de prins uit. Dan zal ik mijnheer Burns verzoecken zich direkt in verbinding te stellen met de politie-autoriteiten in Aberdeen en hen zeggen, dat de markies van Milford Haven bijna het slachtoffer is geworden van een ongehoorde aanslag, midden op de Noordzee en dringend verzoekt, een vaartuig te zenden naar het punt, waar wij nu liggen. Werwick, waar liggen wij ? vervolgde de markies, terwijl hij zich tot de kapitein wendde.

— Drie graden ten westen van de

Farroer, mylord, antwoordde de kapitein onmiddellijk.

— U hebt het gehoord, mijnheer Burns, antwoordde de prins.

Charles Brand wierp Raffles een vragende blik toe, maar deze knikte hem glimlachend toe en zei :

— Wees zo goed om te doen wat zijn lordschap u verzoekt. Wacht, ik ga even mee naar de kabine, om er zeker van te zijn, dat het telegram goed overkomt.

De beide vrienden liepen naar het kleine vertrekje van de marconist toe, zacht met elkaar pratend en stapten er toen binnen. Geen minuut later echter werd de deur weer geopend en Raffles kwam te voorschijn.

Hij liep op de prins toe en zei :

— Ik heb een onaangenaam bericht, mylord, het radiotoestel is defect, het is waarschijnlijk door de bandieten vernield en het zal geruime tijd duren voordat het hersteld is.

Henderson wilde al naar voren komen, om zich verdienstelijk te maken en te proberen op aanwijzing van Raffles het toestel te repareren, maar een enkele blik uit de ogen van de gentleman-dief was voldoende om hem direkt op zijn besluit terug te laten komen.

De markies van Milford Haven echter stampvoette ongeduldig en riep uit :

— Dat is heel onaangenaam. Wat moeten wij nu beginnen ?

HOOFDSTUK V.

DE BESTEMMING VAN DE « MAY-FLOWER »

Van de gasten, aan boord van het jacht scheen niemand de vraag te kunnen beantwoorden en zo was het Raffles weer die kalm zei :

— Er blijft u nog altijd een oplossing.

— Zou u naar Aberdeen willen vliegen, mylord, riep de prins uit.

— Als u dat wenst, ongetwijfeld, uwe Lordschap. Ik wil er echter uw aandacht op vestigen, dat u een heel onaangename tijd van wachten kunt besparen door dadelijk weer koers te zetten naar de noordkust van Schotland. Het begint al donker te worden en het zal voor de politieboot uit Aberdeen, die zeker niet voor middernacht hier kan zijn, nogal moeilijk zijn uw schip te vinden.

De markies van Milford Haven scheen even na te denken en antwoordde toen :

— Ik geloof, dat u gelijk hebt, mylord. Werwick, hoever zijn wij hier van de dichtstbijzijnde Engelse haven ?

— Wanneer wij een haven op de Schotse eilanden aandoen, Lord, dan kunnen wij die binnen drie uur bereikt hebben, maar er is maar één haven die in aanmerking komt, dat is Bressay, want vandaar vertrekt de boot naar Aber-

deen en het is de enige verbinding met Schotland.

— Ik geloof ook, dat het beter is, om een haven van Schotland op te zoeken aan de noordkust, vond Raffles. De reis zal dan niet langer dan zes uur duren, lijkt mij.

— Zo is het, mylord, zei kapitein Werwick. Het is zeker niet veel langer en wanneer u het goed vindt, kunnen wij direkt weer verder varen, zodra wij het goud en de bandieten hebben afgeleverd.

— Dat blijft zo afgesproken. Maar, ik kan u onmogelijk zo laten gaan, graaf. Ik sta er bepaald op dat u althans tot aan de Schotse haven mijn gast blijft.

— Ik had u dat juist willen vragen, mylord, antwoordde Raffles met een glimlach, waarvan de betekenis de prins ontging. Mijn machine is wel wat hard op het water neergekomen en ik durf geen drie mannen aan haar toevertrouwen. Mijn mecaniciens echter zal de machine vlug naar een dichtbijzijnde haven overbrengen, zolang het nog niet donker is. U staat mij toe, dat ik hem enige instructies geef ?

— Dat spreekt immers vanzelf, mylord, antwoordde de prins.

Raffles nam de reus terzijde en voerde fluisterend een kort gesprek met hem. Daarna wilde Henderson van boord gaan, om, door de hofmeester vergezeld, met de sloep naar het vliegtuig te roeien maar de prins riep hem terug en zei :

— Je vertrekt nu, Grey, maar ik laat je niet vertrekken, voor ik je de verzekering heb gegeven, dat de koningin je hulp zal weten te belonen, die je aan haar bloedverwant betoond hebt.

— Het had werkelijk niets om het lijf, uwe Lordschap. Ik deed het met genoegen.

En met deze woorden stapte hij van de reling af en daarna in het kleine vaartuig, waarin de hofmeester al zat, om hem naar de machine te brengen, die zacht op de golven deinde. Henderson klom aan boord, hees zich in zijn dikke pels, gooide de lijn los en drukte op de startknop, die de elektromotor op gang bracht. De schroef begon te draaien, eerst langzaam, maar algaauw sneller en sierlijk gleed de « Duivel der Lucht » over de golven. Een twintigtal meters verder maakten de drijvers zich los van het water en de « Duivel der Lucht » steeg schuin in de donkerblauwe lucht omhoog, beschreef enige spiralen en zette toen koers in de richting van de Engelse kust.

Daar het binnen een half uur volkomen donker zou zijn, was het toestel al gauw aan het oog onttrokken.

Intussen hadden de leden van de bemanning, die in het geheel uit tien koppen bestond, een kapitein, een eerste en een tweede stuurman, twee machinisten, een olleman, twee matrozen, een kok en een hofmeester, de voor het merendeel zwaar gewonde zeeschuimers stevig gebonden en hen daarna opgesloten in het vooronder. De kisten met goud echter werden op het achterdek bij elkaar gezet.

De gasten van de markies waren langzamerhand bekomen van hun schrik en het geval werd nu druk besproken.

Raffles wandelde met langzame stap

pen met de markies van Milford Haven het dek van het jacht op en neer. Men had de lichten al ontstoken en het anker was opgehaald. De motoren begonnen weer te werken, de beide schroeven sloegen het water tot schuim en het jacht zette koers naar Wick, wat wel niet de noordelijkste havenplaats was, maar wel de belangrijkste stad van Schotland, die door een spoorlijn in verbinding stond met het binnenland.

Het uur van het souper was al aangebroken en de gasten kwamen bij elkaar in de grote eetzaal van de kajuit, waar desnoods dertig mensen gemakkelijk een plaats hadden kunnen vinden. Het was een uitstekende maaltijd, bereid door de eigen kok van de markies, die deze op reis had meegenomen, terwijl drie stewards voor de bediening zorgden. Raffles en Brand waren ook uitgenodigd, zoals vanzelf sprak en algaauw was het gesprek algemeen.

Het besturen van het motorjacht was nu toevertrouwd aan de tweede stuurman, die straks alleen zou dineren, in gezelschap van de hoofdmachinist en de hofmeester. Een uur later was men met de maaltijd klaar en de gasten gingen nog enige tijd aan dek om van de heerlijke avond te genieten. Het bleek echter nu erg fris te zijn geworden en velen trokken zich snel terug naar de grote kajuit, waar nu speeltafeltjes waren neergezet, om een paar robbers Bridge te spelen.

Wat Raffles en Brand betreft, zij hadden er de voorkeur aan gegeven een wandeling over het dek te maken en een sigaret te roken. Het was donker op het dek dat slechts hier en daar verlicht werd door een kleine elektrische lamp. Maar aan bak- en stuurboord brandden helder de rode en groene lantaarns, terwijl boven in de mast het toplicht als een ster flonkerde. Het was een donkere nacht en de maan bleef onzichtbaar.

Raffles had geruime tijd zwijgend voortgelopen, totdat Brand begon :

— Vertel mij nu eindelijk eens wat wij hier in 's hemelsnaam als gasten van de markies van Milford Haven aan

boord van zijn jacht uitvoeren ?

— Ik beschouw mij niet als een gast, onthoud dat, antwoordde Raffles kortaf. En de reden van mijn verblijf op zijn schip, dat is de volgende.

De beide mannen waren het achterdek genaderd en Raffles tikte zacht tegen een van de kisten met goud, die daar waren neergezet.

Toen zei Brand fluisterend :

— Dat kan je toch geen ernst zijn ? Over vijf uren kunnen wij de kust bereiken hebben. Het is dan weer bijna licht en je zult mij toch niet willen wijsmaken, dat je onder deze omstandigheden ook maar de minste kans hebt om de kisten met goud van eigenaar te doen veranderen ?

— Er kan nog zoveel gebeuren in die tijd, zei Raffles schouderophalend. Ik zou je aandacht er op willen vestigen dat wij binnen vijf uren, dat is te zeggen, omstreeks half drie in de nacht, wel de Schotse kust, maar nog niet de havenstad Wick bereikt hebben. Daarvoor moeten wij eerst de noordelijkste punt van Schotland ronden en om de Orney eilanden heenvaren. In het gunstige geval zal de « May Flower » onmogelijk voor vijf uur in de ochtend te Wick aankomen, als zij er aankomt.

— Als zij er aankomt ? Wat bedoel je daarmee ? Wick is toch het doel van de reis ?

— Het is al bij tien. Ik denk wel dat de dames en heren wel gauw naar bed zullen gaan.

— Edward, wat ben je toch van plan ? vroeg Brand. Je wilt het toch niet opnemen tegen dertig mannen aan boord van een schip, dat over enige uren in een drukker vaarwater komt ? Zouden wij beiden slagen, waar tien wel gewapende en voor niets terugdeinzende bandieten gefaald hebben ?

— Je vergeet een paar kleinigheden, beste kerel. Die zeeschuimers faalden, omdat ik, John Raffles, hun de voet dwars zette. John Raffles gaat nu zelf handelen. Bovendien is het nacht en heel donker.

— Maar om drie uur wordt het alweer

lichter en dan zijn wij ter hoogte van de Schetlandse eilanden.

— Misschien, zei Raffles.

— Misschien ? herhaalde Brand, verbaasd en een beetje ongeduldig. Maar de tweede stuurman is toch niet dronken of gek ? Hij heeft toch een goed verlicht kompas vlak voor zijn neus ? Hij zal toch wel weten of hij in zuidelijke richting vaart ?

— Ja, tot dusverre weet hij het, antwoordde Raffles. Het is van belang dat er zich geen bruikbare wapens aan boord van het schip bevinden. Ik reken op jou dat dat ook het geval zij.

— Daar kun je op rekenen, Edward, maar ik ben overtuigd dat het vergeefse moeite is.

En met deze woorden verdween hij in het donker om de opdracht van de Grote Onbekende uit te gaan voeren. Kwartier na kwartier verstreek en al om elf uur waren alle opvarenden naar bed gegaan. Op het dek was het stil. Midden op de brug, in het glazen huisje, stond de roerganger, de tweede stuurman, de blik strak gevestigd op het helder verlichte kompas dat door glas overdekt voor het stuurwiel aangebracht was. Hij had een lange dienst achter de rug en hij stond een beetje te soezen, terwijl alleen het kompas zijn aandacht nog trok.

En daardoor kwam het ook misschien dat hij helemaal niet merkte, dat omstreeks het middernachtelijk uur onzichtbaar iemand kwam aansluipen en iets meedroeg, iets zwaars, dat, door een dunne doek bedekt, werd neergelegd ter hoogte van het kompas. Evenmin scheen hij er iets van te merken, dat deze gedaante zich weer zacht verwijderde en zich vervolgens in het donker scheen op te lossen.

Alles aan boord scheen te slapen. De bandieten werden goed bewaakt door de hofmeester en de twee matrozen, zodat men voor een vlucht niet bang hoefde te zijn.

De uren verstreken en het was nog donker, toen de eerste stuurman, geuwend en zich uitrekkend, op het dek ver-

scheen. Hij had net vier uur geslapen en het was zijn beurt, om de wacht van de tweede stuurman over te nemen, zodat deze zou kunnen gaan rusten. Hij liep langzaam naar de verschansing en tuurde in de verte. Toen haalde hij zijn nachtkijker uit de zak van zijn blauwe jekker, trok hem uit en bromde toen iets onverstaanbaars, nadat hij enige tijd er door had gekeken. Hij schoof de kijker weer in elkaar, liet hem in zijn zak glijden, beklom de trap naar de campagne, liep het glazen kamertje binnen en zei :

— Goede morgen, Jefferson. Wat leg je voor ?

— Twee streken zuidelijk, mijnheer.

De eerste stuurman keek op zijn horloge en zei hoofdschuddend :

— Dan moesten wij de Shetlandse eilanden nu toch op nauwelijks tien mijlen aan bakboord hebben. Je hebt toch niet te veel westwaarts aangehouden ?

— Geen streep, mijnheer. Ik heb juist gekoerst volgens uw opgaven.

— Is de snelheid verminderd ?

— Absoluut niet. Wij lopen met de regelmaat van een uurwerk.

— Dan snap ik er geen jota van, bromde de eerste stuurman. Het is drommels koud. Ga maar slapen, Jefferson, ik neem het roer van je over.

Hij ging op de plaats staan waar de tweede stuurman vier uren achter elkaar onbeweeglijk naar het verlichte kompas had getuurd en Jefferson trad, trillend van de koude op de campagne, daalde de trap af en bleef even op het voordek staan.

Toen mopperde hij verbaasd voor zich heen :

— Merkwaardig, de wind schijnt volkomen te zijn omgelopen ; wij krijgen hem nu van achteren.

Met deze woorden verdween hij langs de trap om zijn hut op te zoeken.

Intussen doorkleefde de « May-Flower » met onverminderde vaart de golven van de Noordzee.

De eerste stuurman, Godfrey geheten, had het roer overgenomen en hield nu zodanig koers, dat hij straks tussen de

Shetlandse eilanden en de Orneys zou doorvaren, om daarna in westelijke richting op de haven van Wick aan te houden. Hij keek nu en dan op de kaart, die vlak naast hem was opgehangen en keek dan weer door een van de zijramen van het houten huisje, dat de roerganger moest beschermen tegen al te felle koude en regen. Een kwartier later ontsnapte hem een kernachtige zeemansvloed.

— Voor den duivel, barstte hij uit, zijn de Shetlandse eilanden naar de haaien ? Wij hadden ze al een half uur geleden moeten passeren.

Maar plotseling slaakte hij een kreet van verrassing en ongeloof. Hij had weer naar buiten gekeken. Het begon te dagen. Maar het daagde aan de verkeerde kant van de hemel. In het westen vertoonde zich een zacht rose streep, daar, waar de zon zou opgaan. Godfrey wendde de blik naar het oosten : daar was het nog donker. Hij keek naar zijn kompas en een tweede kreet ontsnapte hem : het was plotseling honderd tachtig graden omgelopen en wees naar het noorden, in plaats van het zuiden.

Godfrey, die al heel wat ondervonden had, stond, zoals hij later vertelde, letterlijk op zijn benen te trillen. Reeds opende hij de mond, teneinde een kreet te slaken en de bemanning te wekken, toen hij 'n hand op zijn schouder voelde. Hij keek om en zag in het glimlachende gezicht van graaf Panhurst en ongeveer een sekonde later in de mond van een revolver, die op zijn borst was gericht.

— Geen geluid, alstublieft, zei Raffles kalm. U mag mijn spelletje niet al te vroeg bederven. U zocht naar land toch aan bakboord ? Kijk, daar is het, al is het wat verder en al zijn het de Shetlandse eilanden niet. Raffles wees naar buiten.

Doodsbleek volgde Godfrey onwillekeurig de richting, die Raffles hem aanwees. Aan de horizon tekende zich een donkere streep af. Voor de ervaren zeeman kon het aan geen twijfel onderhevig zijn, of dat was land.

— Wat is dat ? vroeg Godfrey stammelend. Zijn dat de Shetlandse eilanden ?

— Niet helemaal, beste kerel, het land dat u daar ziet, ligt veel noordelijker, het is IJsland.

HOOFDSTUK VI.

DE GOUDEN BAREN

Langzaam draaide Godfrey zijn hoofd weer om en keek Raffles aan. Laatstgenoemde zag duidelijk aan de uitdrukking van 't gezicht van de eerste stuurman dat deze dacht met een krankzinnige te doen te hebben.

— Het was een heel eenvoudige truc, zei Raffles, en hij is niet eens origineel. Als jongen heb ik eens iets dergelijks gelezen in « Een kapitein van vijftien jaar » van Jules Verne. Ik ben zo vrij geweest uw kompas tijdelijk te bederven, door een groot stuk ijzer in de onmiddellijke nabijheid daarvan neer te leggen, met het gevolg dat de naald verkeerd wees en uw tweede stuurman dus ook verkeerd stuurde. Hij heeft een grote boog beschreven, de brave jongen. Totdat het zuiden weer het zuiden voor hem werd, niet vermoedend dat hij noordwaarts aanhield.

Godfrey had geen reden om te twijfe-

len aan de waarheid van zijn verklaring, eenvoudig omdat er geen andere te vinden was voor wat er gebeurd was.

De zon kwam op, daar, waar zij sedert de schepping was opgekomen en het was de « May-Flower », die haar koers gewijzigd had en terugvoer. Geen wonder, dat de stuurman de Shetlandse eilanden niet hadden kunnen ontdekken. En nu voer men ter hoogte van IJsland, dat op een twintigtal zeemijlen zich voordeed als een flauwe streep, nauwelijks zichtbaar, ofschoon het steeds lichter werd en de zon over tien minuten boven de kim zou rijzen. Nu werd het ook duidelijk, waarom men zoveel van de koude te lijden had gehad : de « May-Flower » voer op dit ogenblik niet ver van de Poolcirkel.

Raffles zag Godfrey glimlachend aan en ging verder :

Het spijt mij werkelijk, dat ik u

deze verrassing heb moeten bezorgen, maar, met het oog op mijn plannen, zag ik geen kans haar achterwege te laten.

— Wie bent u en wat wilt u van ons? bromde Godfrey. Bent u een medeplichtige van die bandieten in het vooronder?

— Als ik dat was, mijnheer, antwoordde Raffles koeltjes, dan zou ik waarschijnlijk niet tussenbeide zijn gekomen om u van 'n bijna zekere dood te redden.

— Dat mag dan wel zo zijn, maar intussen gedraagt u zich als een zeeschulmer, antwoordde Godfrey heftig.

— Misschien ben ik dat op dit ogenblik ook wel, antwoordde Raffles kalm. Alleen wijken mijn methodes wel enigszins af van die van de rovers, die ik heb helpen onschadelijk maken. Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat ik u zal toestaan ook maar de minste beweging te maken.

Plotseling boog Godfrey zich over het uiteinde van de spreekbuis, die in de machinekamer eindigde en riep snel :

— Zet de machine stop ! Kom mij ter hulp, ik ben in gevaar.

Raffles had zich zelfs niet bewogen. Hij keek Godfrey slechts met een flauwe glimlach om de lippen aan en zei toen schouderophalend :

— Ik geloof niet, dat u gehoorzaamt zult worden, beste heer. Ik althans merk er niets van, dat de machines worden stopgezet.

— Wat is er beneden dan gebeurd ? Wat hebt u met het machinepersoneel gedaan ?

— Wees gerust, niet schadelijks. De drie brave kerels slapen de slaap der rechtvaardigen en zij zullen de eerste uren wel niet wakker worden. Een heel eenvoudig middelje van mijn eigen vinding heeft dit bewerkstelligd. De motoren zijn echter aan bekwame handen toevertrouwd, daar kunt u op rekenen.

Godfrey stampvoette van woede en onmacht, want hij begreep nu, dat de man tegenover hem handlangers aan boord van het vaartuig moest hebben.

Na enige tijd vroeg hij weer :

— Zult u mij nu eindelijk zeggen, wie

u bent ?

— Als u er zo op gesteld bent om het te weten : ik ben John Raffles, antwoordde de Grote Onbekende rustig.

Godfrey slaakte een doffe kreet, half van schrik, half van woede. Hij had die naam vaak gehoord ; hij kende hem maar al te goed.

En nog altijd was het dek verlaten. Het was nu klaarlichte dag, omstreeks vier uur in de ochtend en nog altijd voer de « May-Flower » in snelle vaart naar het noorden, de Pool tegemoet. En het nam de markies van Milford Haven, een bloedverwant van de koningin, met zich mee.

De koude werd nijpender en in de verre omtrek viel geen enkel vaartuig te bespeuren. De handlanger van Raffles in de machinekamer scheen het vaartuig zo hard mogelijk te laten lopen. Men was nu de Poolcirkel al gepasseerd en van IJsland viel al lang niets meer te bespeuren.

— Houd een streek westwaarts, beval Raffles kortaf.

Een kleine beweging met het stuurrad en de « May-Flower » veranderde opnieuw iets van koers.

Weer verlieten er enige minuten.

Plotseling liet de stuurman het stuurrad even los, stortte zich op Raffles en probeerde hem de revolver af te pakken.

Godfrey was ongetwijfeld een sterke kerel, maar hij was voor Raffles geen partij. Deze maakte met een bliksemsnelle beweging zijn linkerhand vrij, balde haar tot een vuist en trof daarmee zijn aanvaller met zoveel kracht tegen de kaak, dat Godfrey met een doffe plof in een hoek van het stuurhuisje belandde, even heen en weer rolde en toen stil bleef liggen. Vlug sneed Raffles 'n eind van een touw af, dat keurig opgeschooten in een hoek van het vertrekje lag en bond daarmee de armen van Godfrey op zijn rug vast.

Toen deze een paar sekonden later de ogen weer opsloeg, zag hij Raffles aan het stuurrad staan, alsof hij zijn hele leven niets anders gedaan had, zacht voor zich heen fluitend. Op dat ogenblik

kwam het hoofd van Charles Brand te voorschijn en Raffles wenkte hem om wat dichterbij te komen, liet een van de beweegbare raampjes in het stuurhuisje zakken en riep hem toe :

— Hoe staat het beneden ? Hoe is het met die drie brave kerel ?

— Zij slapen als baby's in hun wiegje, antwoordde Brand. De sigaretten hebben hun uitwerking niet gemist. Het is toch maar een probaat middel. Zijn wij er haast, Edward ?

— Hoogstens nog een half uur ; ik heb de kust van ons eiland al gezien.

— En Henderson ?

— Zonet zag ik het toestel in de lucht, maar nu heb ik het weer uit het oog verloren. Hij zal wel zorgen, dat hij op tijd daalt. Hoe staat het met de passagiers ?

— Wel, die slapen nog allemaal.

— Ga dan nu gauw weer naar je machine terug en laat de boot lopen wat zij kan. Hoe eerder wij op Schatkamer-eiland zijn aangekomen, hoe beter het is.

— Heb je wel eens bedacht, Edward, vervolgde Brand, terwijl hij dichterbij kwam en fluisterend sprak, dat je moedwillig het geheim van die schuilplaats hebt prijsgegeven ?

— Wat zou het ? Ten eerste heb ik nog een half dozijn andere eilanden, eveneens onbewoond, en ten tweede is de bergplaats van mijn goud en zilver, diamanten en effekten onvindbaar voor iedereen, die het geheim niet kent. Laten zij het eiland maar gerust doorzoeken, ik tart hen, mijn schuilplaats te ontdekken. En maak nu maar gauw, dat je wegkomt.

Wat Godfrey betreft, hij lag nog altijd in zijn hoek en daar het hem onmogelijk was naar buiten te kijken, merkte hij, ofschoon hij volkomen bij zijn positieven was, ook niets van de nadering van het eiland.

Na geruime tijd gezwegen te hebben, vroeg de stuurman tenslotte :

— Wilt u mij zeggen wat u van plan bent met ons te doen ?

— Met het grootste genoegen, mijn-

heer. Moet ik u nog zeggen, dat u geen haar op het hoofd zal worden gekrenkt ? U gaan nu met mij mee naar een zekere plek, binnen de poolcirkel, waar ik iets te doen heb en daarna kunt u gaan, waarheen u wilt, zonder dat ik u dat zal beletten, wel te verstaan niet langer in gezelschap van de zes kisten met goud, die ik ten algemene bate denk te onteigenen.

Intussen naderde de May-Flower snel het eiland en met vaste hand stuurde Raffles het motorjacht om de oostkust van het eiland heen, riep daarop enige bevelen in de spreekbuis naar de machinekamer en stuurde de boot een soort natuurlijke haven binnen, een smalle en diepe inham, aan beide kanten door hoge rotsen afgesloten. Het wateroppervlak was hier bijna volkomen glad, want de kracht van de golven werd gebroken door een dam van klippen, die dwars voor de ingang van deze baai lag.

De machine sloeg achteruit, het schip minderde vaart en lag vervolgens stil, op een kabellengte van het strand. Brand kwam vlug naar boven gelopen, rende naar de voorplecht en begon zo hard hij kon aan het ankerspil te draaien. Met groot lawaai liep de ketting over de trommel, het anker verdween onder de waterspiegel, de ankerklauwen grepen zich vast in de bodem, het jacht zwaaide iets op de stroom en lag toen volkomen stil, juist boven het anker.

Bijna op hetzelfde ogenblik maakte zich een vaartuigje los van de kust, een notedopje, dat verscholen had gelegen onder de afhangende takken van een zware boom, die wortel had geschoten op de steenachtige oever van de baai. Een krachtig gebouwde man stond midden in het schuitje en duwde het met een flinke stoot van de wal. Het was James Henderson.

Een paar slagen waren voldoende om hem naar het jacht te brengen en dadelijk klauterde hij, na het bootje te hebben vastgemaakt, tegen de valreep op, stak het dek over, bleef voor de stuurhut staan en salueerde, terwijl hij riep :

— Present, mylord.

— Dat heb je knap gedaan, James. Maar nu wacht ons nog heel wat werk, ben ik bang. En laat ik je nu eerst op het hart drukken, dat er tegenover de dames en heren hier aan boord, met de grootste hoffelijkheid moet worden opgetreden en dat ik geen handtastelijkheden zal toestaan.

— Maar als zij er zich tegen verzetten, mylord, dat wij die aardige kistjes van boord halen ?

— Als zij zo dom zijn, James, dan mag je hen bedreigen, maar meer niet.

— En als zij zich daaraan niet storen en mij aanvallen ?

— Dan geef ik je toestemming om hen af te weren. Goed verstaan ? Afweeren en niet meer.

Hederson bromde iets voor zich heen maar het bevel van Raffles was voor hem een wet en hij wachtte dus rustig af wat er nu verder zou gebeuren.

Raffles had het roer losgelaten en kwam nu snel van de smalle trap omlaag. Hij betrad het dek bijna tegelijkertijd met de tweede stuurman, Jefferson, die enige uren geslapen had en blijkbaar verwonderd was, dat het schip nu al stil lag. Maar zijn verbazing werd schrik, toen hij om zich heen keek en merkte, dat het vaartuig in een hem totaal onbekende baai lag. Hij keek om-

hoog naar de stuurhut, zocht even naar Godfrey, ontdekte hem niet en wendde zich toen tot Raffles, die hem glimlachend gadesloeg met de woorden :

— Wat is dat, mylord ? Zijn wij al aangekomen ?

— Zo is het, mijnheer Jefferson. U bent aangekomen, tenminste voorlopig.

— Maar wij zijn hier toch in Wick ?

— Dat niet bepaald. Wij zijn een paar graden ten noorden van IJsland. U zult wel merken, dat het tamelijk koud is, maar over een paar uren zal het heel wat warmer worden.

— U wilt toch niet de draak met mij steken, mylord. Waar is Godfrey ?

— Hij is in de stuurhut, hij ligt op de grond, gebonden.

— Maar wie heeft dan die dwaze grap met Godfrey uitgehaald ?

— Dat deed ik, mijnheer. Het is echter geen grap, maar bittere ernst.

Jefferson keek Raffles een ogenblik onderzoekend aan en wilde toen de trap opstomen, die naar de campagne voer, maar Raffles stapte hem in de weg met een bevelend :

— Halt ! Ik kan het u niet toestaan, mijnheer Jefferson.

De tweede stuurman trok zijn revolver, haalde de trekker over... maar daar bleef het bij.

HOOFDSTUK VII

DE STRIID OM HET GOUD

Achter de jonge stuurman klonk een onderdrukt lachje. Hij keerde zich om en keek in het gezicht van Charles Brand, die ongeveer halverwege de smalle, ijzeren trap naast de machinekamer stond met de ellebogen op het dek geleund.

— Is de grap niet goed? vroeg Brand, terwijl hij de jonge stuurman vriendelijk toeknikte. Vuurwapens zijn uiterst gevaarlijk en daarom ben ik maar zo vrij

geweest de patronen uit het magazijn van uw revolver te halen.

Juist op dat ogenblik en voor de tweede stuurman iets had kunnen antwoorden, verscheen de markies van Milford Haven op het dek. Hij zag er nog een beetje slaperig uit, geeuwde achter zijn hand en keek toen verbaasd naar Jefferson, die nog altijd met getrokken revolver in zijn hand stond.

— Wel, Jefferson, ben je aan het dui-

ven schieten ? vroeg hij glimlachend.

— Nee, uwe lordschap, ik was... ik wilde... stotterde de tweede stuurman.

— Nu, je hoeft je niet te verontschuldigen, antwoordde de markies. Is dit Wick ? vroeg hij verwonderd.

— Nee, mylord, antwoordde Jefferson, bleek van ellende.

— Zijn we niet in Wick ? Waar zijn we dan ? Waarom liggen we dan stil ? vroeg de markies, die een beetje ongeduldig scheen te worden.

— Laat ik u maar uit de verlegenheid helpen beste Jefferson, zei Raffles, terwijl hij een paar passen naar voren kwam. Hij wendde zich tot de markies van Milford Haven, die blijkbaar niets van de zaak begreep en vervolgde :

— Uw tweede stuurman heeft gelijk, uw lordschap, dit is niet Wick, dit is een eiland dat van mij is.

— Een eiland van u ? herhaalde de markies. Moet dat een grap betekenen, mylord ? Waar ligt dat eiland ergens ?

— Ongeveer negentig mijlen ten noord-westen van IJsland, lord, antwoordde Raffles kalm. Straks zal de zon hoog genoeg aan de hemel staan om met behulp van de sextant hoogte en breedte te kunnen opnemen, als u mijn woorden niet gelooft.

— Maar ik wil niet op uw eiland zijn. Ik heb op uw eiland niets te maken, riep de markies boos uit

De markies wendde zich tot Jefferson en ging op bevelende toon verder :

— Laat Godfrey hierkomen.

— Dat kan hij niet, uwe lordschap, stotterde de tweede stuurman. Hij is gebonden en deze heer zegt, dat hij het gedaan heeft.

De markies wendde langzaam het hoofd naar Raffles, terwijl er een zenuwachtige rilling over zijn smal, gerimpeld gezicht trok toen hij vroeg :

— Is dat soms een tweede grap, mylord ? Wat vertelt Jefferson mij daar ?

— Hij spreekt de volle waarheid, lord.

— U hebt dus die arme Godfrey vastgebonden ? Maar waarom dan toch ?

— Omdat hij lastig werd, lord en zich niet naar mijn bevelen wilde schikken.

— Naar uw bevelen ? herhaalde de

markies, terwijl hij driftig op het dek stampste. Wat had u mijn stuurman wel te bevelen kunnen hebben ?

— Wel ik schreef hem de koers voor, lord. Ik wilde naar mijn eiland, hij wilde niet, maar mijn argumenten waren beter dan de zijne. Toen hij mij wilde aanvallen, sloeg ik hem neer en bond hem de armen op de rug.

De markies werd bleek en begon te beven als een riet, toen hij op zwakke toon uitriep :

— U hebt hem neergeslagen ? Neem mij niet kwalijk, mylord, maar dat is de grap wel wat al te ver drijven.

— Maar niemand heeft u gezegd dat het een grap is lord, antwoordde Raffles kalm. Ik verzeker u, dat het ernst is.

Een ogenblik staarde de markies Raffles ontzet aan en toen begon hij plotseling als een gek te roepen met een stem die van zenuwen telkens oversloeg :

— Help ! help ! help !

En toen hij dit een paar keer gedaan had met een kinderachtig hoog geluid, viel hij uitgeput neer op de bank bij de koekoek, haalde zijn zakdoek te voorschijn en wreef zich daarmee het voorhoofd af, dat bezweet was.

De personen die hun rol speelden in deze comédie, namen elkaar een ogenblik zwijgend op en toen sprong de markies ineens weer op en riep woedend uit :

— Nu moet ik direkt weten wat dit alles te betekenen heeft. Ik ben heer en meester op mijn schip naast de kapitein en ik zal niet dulden, dat er zulke ongehoorde dingen op mijn schip gebeuren.

Raffles had met een flauwe glimlach om de lippen geluisterd en zei nu, zonder zijn hoffelijke toon te laten varen :

— Ik ben bang dat u wel gedwongen zult zijn het te accepteren, lord. De omstandigheden zullen sterker blijken te zijn dan u.

— Maar ik zal mijn bedienden te hulp roepen ! riep de markies uit, bleek van woede en drift.

— U hebt er maar vier en twee daarvan bewaken de bandieten, gaf Raffles schouderophalend te kennen.

— Dan zal ik mijn gasten te hulp

roepen, zodat zij zich van uw persoon kunnen meester maken, riep de neef van de koningin, buiten zichzelf van opwinding.

— Zij zouden het kunnen proberen, lord, maar ik vrees, dat zij niet zouden slagen, antwoordde Raffles bedaard. Zij zouden komen te staan tegenover drie goed gewapende mannen, waarvan er één wel voor zes anderen telt. Zij hebben zelf geen wapens en als zij ze hebben, dan zijn ze onbruikbaar gemaakt.

De markies keek Raffles een ogenblik zwijgend aan, met gebalde vuisten en trillende lippen. Toen zei hij op een toon waaraan hij vergeefs enige vastheid probeerde te geven :

— Dus een bandiet.

— Iets dergelijks althans, lord, antwoordde Raffles koeltjes. Ik ben namelijk bij u aan boord gebleven, om mij van de kisten goud meester te maken, die u daar ziet staan en ik zal er mij van meester maken of mijn naam is geen John Raffles.

Een donderslag bij heldere hemel had de eigenaar van het jacht onmogelijk erger kunnen treffen, dan het noemen van deze gevreesde naam.

Hij stamelde iets onverstaanbaars keek radeloos om zich heen en ontdekte daarbij de hoofden van een viertal van zijn gasten, die net boven verschillende dektrappen waren verschenen en weinig zin schenen te hebben zich in deze netelige zaak te mengen. Maar de markies van Milford Haven dacht als oud-vloothoofd er niet aan, zonder enige poging tot verweer, de kisten met goud af te staan aan die brutale rover, de schrik van Londen, voor wiens aanhouding een premie van twee duizend pond sterling was uitgelooft.

Wit van drift beval hij :

— Mijne heren, ik beveel u die man te arresteren, in naam van onze geëerbiedigde koningin Elisabeth II.

De hoofden kwamen vijf centimeter hoger en daarbij bleef het voorlopig.

Raffles en Brand, die zijn uitkijkpost had verlaten, waren met de rug tegen de verschansing gaan staan, zodat zij althans van achteren gedekt waren en

hadden hun revolvers getrokken.

De markies zeer boos over het gebrek aan moed van zijn gasten, herhaalde :

— U laat zich dus weerhouden door slechts twee mannen ?

— Neem mij niet kwalijk, uwe lordschap, maar die mannen zijn gewapend, klonk een benauwde stem.

— Ga de kapitein halen, zei de markies.

— Wij hebben hem al gezocht, lord, hij is nergens te vinden, riep dezelfde stem weer.

— Mijnheer Werwick zit in het olie-hok, zei Brand grijnslachend. Ik weet dat zo goed, omdat ik hem zelf gisterenavond laat daarheen heb gebracht. Ik heb een sigaret met hem gerookt en hij vond de mijne wat zwaar. Maar over een uur of vijf zal hij wel weer tot bewustzijn zijn gekomen.

— Het is dus een complete samenzwering. Wij zijn aan de bandieten overgeleverd. Welnu, roep dan alles bij elkaar wat hier twee benen heeft op dit schip en maak u tot iedere prijs van die twee mannen meester.

— Met uw welnemen, drie, uwe lordschap, klonk de basstem van Henderson, die tot dusver geen enkel woord gezegd had en op z'n pijp zuigend, tegen de campagne had geleund.

Maar een van de hoofden was al met buitengewone spoed verdwenen en men hoorde nu snelle passen beneden in het jacht, het dichtslaan van deuren en het roepen van de man, van wie het hoofd was.

Er verstreken enkele minuten en toen klonken de voetstappen weer dichterbij en het volgende ogenblik klommen er vier heren naar boven, een beetje bleek om de neus en verre van zeker van hun eigen houding.

— Dat is alles wat ik heb kunnen vinden, uwe lordschap.

— De overige hebben sigaretten met mij gerookt, lord, zei Brand.

De markies telde de koppen. Hij beschikte nu over een legedmacht van acht personen, zijn gasten, de tweede stuurman en hijzelf. De zes gasten stonden dicht bij elkaar, niet ver van de valreep

en de hele breedte van het dek was tussen hen en de stoutmoedige avonturiers.

De prins had zich bij hen gevoegd en sprak op fluisterende toon tot hen.

Weldra wilde het troepje zich verdelen, misschien wel om de tegenpartij te omsingelen.

Henderson vond dat zo'n grappig gezicht, dat hij in een dreunend lachen uitbarstte dat echter verstomde, toen Raffles hem 'n bestraffende blik toewierp.

Twee van de gasten bleken een revolver te hebben, of liever een soort duelleerpistool, maar die wapens waren niet veel meer waard dan wandelstokken, daar de grendels er afgeschroefd of de hanen verwijderd waren. Maar toen het groepje zich in drieën gesplitst had, riep Raffles uit :

— Kom, heren, laat het genoeg zijn. Ik heb niet veel tijd meer, mijn maag begint te jeuken en ik wil er snel een einde aan maken. U hebt met 'n al te sterke tegenpartij te doen u bent ongewapend en ik geloof, dat ik een goed schutter ben. Die heer met zijn mooie witte pet, met goudgalon versierd, heeft het niet de moeite waard gevonden mij behoorlijk te groeten. Maar nu zal hij het wel doen.

Snel als de gedachte had Raffles de revolver opgeheven en vuurde, schijnbaar zonder te mikken. En de fraaie witte pet vloog van het hoofd van de gast, doorboord door twee kogelgaten.

— Zo is het beter, zei Raffles. Maar ik had wel eens wat lager kunnen mikken en de gevolgen zouden niet te overzien zijn geweest. Kom, laten wij toch geen ruzie maken om zo'n kleinigheid als de inhoud van die zes kisten, een kapitaal, dat u allen, een voor een wel zult bezitten, van zijne lordschap de markies, spreek ik niet eens, hij ontvangt ieder jaar méér aan apanage. Luister dus naar mijn raad, ga daar rustig op die bank zitten, verroer u niet en kijkt toe, hoe wij vlug en handig die kisten met hun kostbare inhoud aan land zullen brengen. U hebt daar een uitstekende plaats en zult goed alles kunnen volgen.

Na het geluid van het schot waren de gasten doodstil blijven staan.

Er waren er zeker onder, wie het niet aan persoonlijke moed ontbrak, maar wat moesten zij, zonder vuurwapens, uitrichten tegen twee revolvers, waarvan er althans een met dodelijke juistheid schoot ?

Wat konden handspaken, ijzeren staven en andere wapens hier tegen doen ?

Maar terwijl de gasten hier nog over nadachten en bereid schenen te zijn, het hoofd in de schoot te leggen, veranderde het toneel plotseling.

In het ruim van het jacht, uit de richting van 't vooronder klonken plotseling luide kreten, gevolgd door het geluid van een worsteling. Het leek alsof er hout versplinterde en daarop klonk het gestamp van vele voetstappen, die snel naderbij kwamen.

Raffles begreep onmiddellijk wat er gebeurd moest zijn. De bandieten hadden ongetwijfeld de waakzaamheid van hun cipier weten te verschalken en de deur van hun gevangenis opengebroken. En zij, die niet te zwaar gewond waren, zeven in getal, waren naar buiten gestormd, hadden de verraste bewakers neergeslagen en zochten nu een weg naar de vrijheid. Zij konden niet anders menen dan dat het schip een havenstad had bereikt en zij deden nu nog een laatste poging, de lokkende vrijheid terug te krijgen.

Van het vooronder liepen twee trappen naar het voordek en de zeven ontsnapte bandieten, die zich van zware stukken hout en allerlei ijzeren voorwerpen hadden voorzien, stormden die beide trappen naar boven. Een ogenblik bleven zij verrast staan op het zien van de hun heel vreemde omgeving en toen stortten zij zich op de verraste gasten.

En voor de tweede keer moest de Gentlemen-Inbreker zijn houding wijzigen en partij kiezen voor de bedreigde gasten van de markies. Een schot kraakte en een van de bandieten, in de schouder getroffen, stortte op het dek neer. Ogenblikkelijk deinsden de anderen terug, want dit was iets, waarop zij niet gerekend hadden. Zij zelf bezaten geen

vuurwapens en toen zij de twee gewapende mannen in het oog kregen, zagen zij wel in, dat de partij voor hen verloren was.

Maar juist op dat ogenblik deed zijne lordschap het onverstandigst wat er in de gegeven omstandigheden te doen was. Hij wilde zich de bandieten tot bordgenoten maken, nam Jefferson ter zijde en flûisterde hem toe :

— Val die zogenaamde graaf snel van achteren aan ; hij staat nu tussen twee vuren. Wanneer wij de revolvers maar eenmaal hebben, zullen wij de andere schurken wel mores leren.

Jefferson bracht snel de gasten op de hoogte van het plan en de omtrekkende beweging werd vlug uitgevoerd. Het was alsof een zeker instinct de zes nog valide boeven waarschuwdde dat de kansen gekeerd waren en dat de drie mannen daar bij de verschaning een gemeenschappelijke vijand waren. Zonder zich te bedenken grepen zij de gelegenheid aan. Zij wierpen zich opnieuw op Raffles en zijn beide metgezellen, die nu van twee kanten werden bestookt.

Wat de lord betreft, hij was een heel voorzichtig man en bovendien een familielid van de koningin, hij kon zich dus vergenoegen met de rol van onpartijdig toeschouwer. Hij beklom haastig de trap naar de campagne, vond daar zijn geboeide eerste stuurman en maakte hoogst eigenhandig de touwen los.

Op deze manier was het legertje aanvallers alweer met een kracht vermeerderd, want Godfrey was, zoals gezegd, een sterk man en niet voor een kleintje vervaard. Hij stormde de markies voorbij, rende de trappen af, over het dek en botste ongelukkigerwijze precies met zijn rechteroog tegen de uitgestrekte vuist van Henderson, met het noodzakelijk gevolg dat hij als vechter van de lijst moest worden afgevoerd. De arme stuurman zag alle sterren van het firmament, draaide als een tol om en viel op het dek neer.

— Ik hoop, dat mylord mij zal toeven, dat ik niets anders gedaan heb dan hem afweren, bromde Henderson

voor zich heen. Hij liep recht tegen mijn vuist aan, dat zijn zaken waaraan ik niets kan doen. Maar dat kanalje, die treinrovers zal ik toch, hoop ik, wel mogen aanvallen ?

Dat deed hij dan ook en de bandieten hadden een bepaald slechte dag. Als de slagen van een zware bokser bonsden de vuisten van Henderson op hun koppen en hun stukken hout en ijzer richtten al heel weinig uit tegen deze Hercules.

De gasten lieten zich intussen ook niet onbetuigd en vielen verwoed op Raffles en Brand aan. Dezen dachten er natuurlijk niet aan hun revolvers te gebruiken tegen ongewapende lieden, die hun feitelijk niets misdaan hadden en daarom stelden zij er zich mee tevreden hun boksvaardigheid wat praktisch te geven.

Het is waar, de overmacht was groot zes gasten, zes bandieten en de tweede stuurman, tegen drie mannen maar toch duurde het niet lang of de uitslag der worsteling was niet twijfelachtig meer.

Een van de bandieten had tot tweemaal toe Henderson met een stuk hout op het hoofd geslagen, maar de reus lachte er eens om, greep de kerel zijn wapen uit de handen en toen hij het op zijn beurt gebruikte, hoefde de ander zich van het gevecht niets meer aan te trekken ; hij had zijn plicht gedaan en kon in een afgelegen hoekje rustig nadenken over de gevaren die er alsoo verbonden kunnen zijn aan het plunderen van een trein.

Raffles en Brand hadden zich met hun vuisten verdedigd en binnen een kwartier was er van de deftig in het wit geklede heren geen enkele meer, die er geen berouw van had, ooit gevolg te hebben gegeven aan de uitnodiging van hun gastheer om een reisje naar de Noorse Fjorden te maken.

Henderson alleen kon het al heel gemakkelijk af tegen de rovers, nu hij eenmaal een stuk hout in de hand had.

Er was dan ook nog geen tien minuten verlopen of de strijd was in het voordeel van Raffles en zijn metgezellen beëindigd.

De bandieten waren er treurig aan toe, zij waren allen ernstig gewond, de

een door een gebroken arm, anderen door een gat in het hoofd.

Van de gasten waren er drie smadelijk op de vlucht gegaan en de overigen waren bezig hun ledematen te onderzoeken, of zaten op een stil plekje dromerig voor zich uit te staren, nog niet helemaal bekomen van hun bewusteloosheid en zich afvragend of het niet misschien een nachtmerrie was geweest.

Wat de markies betreft, hij had alle waardigheid uit het oog verloren en vloekte als een zeeman, nog altijd boven op de brug staande, vanwaar hij een uitstekend gezicht had gehad op het hele slagveld.

Brand was er afgekomen met een paar schrammen, Henderson had een buil op het voorhoofd, maar Raffles zag er uit alsof hij net een kapperssalon had verlaten; zijn kleren zaten hem keurig aan het lichaam, geen druppeltje zweet was op zijn gezicht te zien, zijn haren waren behoorlijk gekamd.

Hij haalde iets sneller adem en dat was alles.

— Dat was een bijzonder onaangenaam intermezzo, begon Raffles, waaraan u echter, het spijt mij het te moeten opmerken, lord, voor een niet gering deel zelf schuld draagt, riep Raffles tot de markies, wiens krijtwit gezicht beter dan woorden de gevoelens vertolkte, die hem op dit ogenblik bezielde.

De markies wierp een wanhopige blik over het dek, dat er uitzag, alsof er een typhoon gewoed had, bekeek de gewonnen bandieten en zei op doffe toon:

— Als ik dit in Londen vertel, zal niemand mij willen geloven.

— Men zal u zeker geloven, lord, riep Raffles opgewekt uit. U hebt toch de tien bandieten, die kunnen getuigen. Ik vertrouw ze aan uw hoede toe en ik zou u aanraden hen goed te laten bewaken ditmaal, want ik hoef u niet te zeggen, wat de gevolgen zouden zijn, wanneer zij er midden op zee, nogmaals in slaagden, zich te bevrijden. Maar komaan, ik wil de maat van mijn hulpvaardigheid vol maken en u nogmaals te hulp komen. James en Jij Burns, sluit

die kwibussen eens op en nu goed. Het is waar, zij zijn een beetje geradbraakt naar het schijnt, maar men kan niet voorzichtig genoeg zijn.

Dadelijk gingen Henderson en Brand aan de slag. Zij zochten een stevig touw op en het duurde niet lang of alle bandieten waren stevig gekneveld en werden nu op vier verschillende plaatsen van het schip opgesloten.

Raffles moest enige haast met dit alles maken, want langzamerhand kwamen de personen weer bij, aan wie Brand een van de verraderlijke sigaretten had gepresenteerd.

De drie mannen bleven met opzet zo dicht mogelijk bij elkaar, zodat men geen van hen bij verrassing zou kunnen overvallen. Snel werden nu de kisten met goud in een sloep neergelaten, letterlijk onder het oog van de markies, die zich in een moeilijk te beschrijven gemoedstoestand bevond.

Hij had geen woord meer gesproken en voor de laatste kist overboord gehesen was, stormde hij de trap af, ging naar zijn luxueus gemeubileerde hut en sloot zich daar op. Raffles kreeg hem bij die gelegenheid niet meer te zien....

De Gentlemen-Inbreker had zich tot de jonge Jefferson gewend, die zich dapper gewoerd had en daarvan maar al te duidelijk de sporen van op zijn gezicht droeg en zei, toen hij op het punt stond met Brand in de tweede boot plaats te nemen:

— Mijnheer Jefferson, het was een uiterst spannend avontuur en ik kan u slechts dank zeggen dat u het mij verschaft hebt. Het is waar, ik verdwijn nu met zes kisten gouden baren, maar geloof niet, dat ik dat goud ten eigen bate zal aanwenden. Ik zal er meer goed mee doen dan u misschien kunt voorstellen en dat goud zal rijke vruchten afwerpen. Daar de toestand van mijnheer Godfrey hem dit, naar ik geloof, niet toestaat, zult u de May-Flower wel moeten besturen en dat is wel toevertrouwd, lijkt mij. Vertrek onmiddellijk en u kunt nog voor het vallen van de duisternis de Shetlandse eilanden bereiken

hebben.

Haastig daalde Raffles de valreep af en stapte toen in de kleine boot. Henderson was al met de sloep, waarin de kisten met goud stonden, naar land geroeid.

Juist toen de May-Flower het anker lichtte, steeg, trots als een arend, de vliegmachine van Raffles boven de bomen op en verwijderde zich snel in zuidelijke richting.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Driemaal Murray

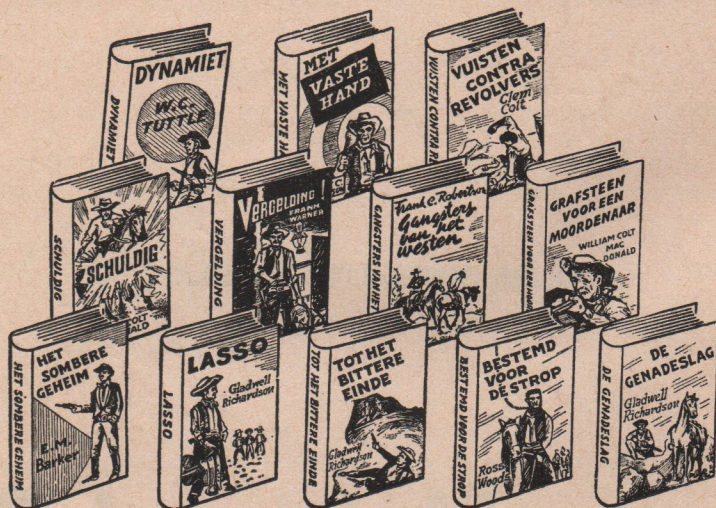
Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt Macdonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266